

L'OMBRA DE SA NIT

Un relat de: [DARKING](#)

Hola, soc Carles i en aquest moment em trobo a la presó de Carabanchel de Madrid, Espanya aquí soc u dels milions de presoners que conviuen en aquest lloc.

Actualment em queden 25 anys d'una comdena de 40 anys per l'assassinat d'un home a l'any 1985. Vach a comptar com pasó aquesta historia.Ho record com si fos ahir, tot va començar el 18 de febrer a l'any 1984.

Com qualsevol matí, em vaig despertar a les 04:00, aquesta era l'hora a la qual solia aixecar-me para hornear el pa de cada demà, vaig eixir de la meua casa i em vaig disposar a agafar el cotxe per a poder anar-me a treballar.

Després de conduir durant diversos minuts, vaig sentir un so estrany en la part baixa cotxe, era com si haguera trepitjat alguna cosa sobradament gruixut, immediatament em baixe del cotxe i vaig contemplar horroritzat el cadàver d'un home de mitja edat, el seu abdomen es trobava just sota una de les rodes davanteres. En aqueix moment espantat, vaig tornar al cotxe i em vaig anar d'allí.

Vaig arribar a la meua fleca, em vaig posar a treballar i vaig intentar oblidar-me del tema mentre preparava el pa del dia. Diverses hores més tard va aparèixer un dels meus clients habituals, es tractava de Bartomeu que venia a comprar com de costum una barra de pa recentment feta. Per a la meua sorpresa, el ja s'havia assabentat de l'atropell per les notícies i me la va comentar al que jo vaig haver de dissimular per a evitar sospites. Després de comentar aquella notícia es va anar i jo vaig poder sospirar alleujat en poder eixir d'aqueixa pressió.

La resta del dia fos més o menys igual, és a dir entrava un client i em comentava aquella horrible notícia. Per fi vaig arribar a la meua casa i vaig poder evadir-me del món, li vaig donar la bona nit a Marta, mi esposa i em vaig anar a dormir.

L'endemà, com era diumenge, vaig poder quedar-me a casa pensant que fer davant el gran problema en el qual em trobava. Si almenys haguera confessat al moment m'haurien caigut 1 o potser 2 anys, vaig pensar. Ja no havia tornada arrere, havia de seguir amb la meua vida i deixar-ho passar.

Van passar les setmanes i els mesos i la recerca avançava cada vegada més. Record que en arribar al 4 de novembre de 1984 van comentar en les notícies sobre l'existència de diversos sospitosos d'aquell atropell. En aqueix moment espantat, li vaig proposar a la meua dona unes vacances, a causa de l'estrès que m'havia produït el treball últimament, per sort, Marta va acceptar.

Un mes més tard ens vam anar de vacances a Itàlia per a dos mes. Tot anava bé, fins que el dia anterior de tornar a Madrid vaig decidir explicar-li l'ocorregut. Ella horroritzada, em va preguntar el perquè de no haver anat a la policia a confessar l'ocorregut.

En confessar-li que el motiu de no haver confessat era la por d'anar a la presó, Marta em va respondre que havia de fer-ho acceptant les conseqüències d'aquell crim.

Espantat del que pogués passar si confessava, vaig agafar el llum de la taula del menjador i li vaig copejar amb ella. En veure que no respirava escondí el seu cadàver en l'armari i vaig tornar en un avió a Madrid l'endemà. Vaig pensar a vendre la meua fleca i mudar-me a qualsevol altre lloc del món per així poder fugir.

Finalment, tots els meus plans van acabar el 10 de gener de 1985 en aparèixer en la meua fleca la meua dona, la qual solament va resultar greument ferida juntament amb l'agent encarregat del cas de l'atropell del que jo fui culpable. Aquí acaba la meua història. Actualment tinc 45 anys així que estaré lliure als 70 anys l'any 2025.